ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΙΣΛΑΜ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

φοινίκων... Καί ἐπορεύθη εἰς τόν οἶκον αὐτῆς φέρουσα εἰς τούς βραχίονας τό υἱόν της. Μαριάμ παράδοξον ἔργον ἔπραξας».

Σέ ἄλλη σούρα (Ἡ Τράπεζα 5:116–117) τοῦ Κορανίου γίνεται δεκτόν τό κατ' ἐξοχήν προφητικόν ἀξίωμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἀπονέμονται σέ Αὐτόν τίτλοι, πού δέν ἀποδίδονται ἀπό τό Κοράνιον στόν ἴδιον τόν Μωάμεθ: «Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς: Πῶς ἠδυνάμην νά εἴπω ... Σύ ἔγνως τά ἐν τῷ μυχῷ τῆς καρδίας μου... ἐγώ δέν ἐδίδαξα αὐτοῖς ἤ τάς ἐντολάς σου. Λατρεύετε τόν Θεόν τόν Κύριον ἐμοῦ τε καί ὑμῶν. Ἐν ὅσῳ διέμενον ἐπί τῆς γῆς ἠδυνάμην νά μαρτυρήσω περί αὐτῶν, νῦν ὅμως ἀνεκλίθην παρά σοῦ. Σύ αὐτός ἑώρας τά πάντα καί εἶ μάρτυς πάντων». Στήν σούρα (Ἡ Βοῦς 2:81) ἀναφέρεται τό Κοράνιον στόν Ἰησοῦν Χριστόν μέ τούς λόγους «Παρέσχομεν τῷ Ἰησοῦ Υἱῷ τῆς Μαριάμ σημεῖα προφανῆ τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ ἐνισχύσαντες αὐτόν διά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». Δέν ἀποκαλεῖται στό Κοράνιον ὁ Ἰησοῦς Χριστός μόνον «Προφήτης καί Ἀπόστολος», ἀλλά ἀκόμη «Μεσσίας», «Λόγος Θεοῦ», θεωρεῖται «Νέος Ἀδάμ», διότι ἐγεννήθη κατά ἰδιαίτερον ὑπερφυσικόν τρόπον καί ὄχι ὅπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι. Στήν σούρα τοῦ Κορανίου (Αἱ γυναῖκες 4:169) διακηρύσσεται «Ὁ Μεσσίας Ἰησοῦς Υἱός τῆς Μαριάμ, Ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ καί ὁ Λόγος Αὐτοῦ».

Τό ἀνακαινιστικόν ἔργον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ περιγράφεται στό Κοράνιον μέ τρόπον διθυραμβικόν στήν σούρα (Ὁ οἶκος Ἐμράν 3:40–42, 43) ὅπου ἀναφέρεται «Ὁ Μεσσίας θά κληθῇ Ἰησοῦς υἱός τῆς Μαριάμ ἔνδοξος ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καί ἐν τῷ μέλλοντι καί εἷς ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου. Θά διδάξει τούς ἀνθρώπους ἀπό τῆς βρεφικῆς αὐτοῦ ἡλικίας καί εἶτα γενόμενος ἀνήρ. Ἔσεται δέ ἐκ τῶν ἐναρέτων... καί θά διδάξῃ τήν βίβλον, τήν σοφίαν, τήν Πεντάτευχον καί τό Εὐαγγέλιον. Ὁ Ἰησοῦς ἔσται ὁ ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ πρός τούς υἱούς Ἰσραήλ καί θά εἴπῃ πρός αὐτούς. Ἔρχομαι πρός ὑμᾶς διά τῶν σημείων τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Θά σχηματίσω ἀπό χοῦν πτηνόν, θά ἐμφυσήσω εἰς αὐτό διά τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, θά λάβῃ ζωήν. Θά θεραπεύσω τόν ἐκ γενετῆς τυφλόν καί τόν λεπρόν, θά ἀναστήσω νεκρούς διά τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ καί θά εἴπω ὑμῖν ὅ,τι ἐφάγετε καί ὅ,τι κρατεῖτε κρυπτόν ἐν τῇ οἰκίᾳ ὑμῶν. Ταῦτα πάντα ἔσονται θαύματα δι' ὑμᾶς, ἐάν εἶσθε πιστοί». Τά ἴδια ἐπαναλαμβάνονται καί στήν σούραν (Ἡ Τράπεζα 5:109–111).

Σέ πολλά σημεῖα τοῦ Κορανίου τονίζεται ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἐγεννήθη κατά τρόπον ὑπερφυσικόν ἐκ τῆς Παρθένου Μαριάμ καί τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ. Οὐδαμοῦ ἀναφέρεται σάν υἱός ἀνδρός τινός, ὅπως συνήθιζαν οἱ Ἄραβες, ἀλλά πάντοτε ὡς ὁ Ἰησοῦς ὁ Υἱός τῆς Μαριάμ, ὁ ὁποῖος ἀπό τοῦ βρεφικοῦ ἤδη λίκνου κατέχει σοφίαν, ὁμιλεῖ, ἀναγγέλλει τό ἔργον Του, βεβαιώνει τήν ἁγνότητα τῆς Μητρός Του. Στή σούρα (Ἡ Μαριάμ 19:30–32) ἀναφέρονται «Ἡ Μαριάμ ἔνευσε πρός αὐτούς ἵνα ἐρωτήσωσι τό βρέφος. Πῶς, ἠρώτησαν, δύναται νά λαλήσῃ πρός ἡμᾶς τό βρέφος κείμενον ἔτι ἐν τῷ λίκνῳ; Εἰμί δοῦλος τοῦ Θεοῦ, εἶπεν τό βρέφος, ὁ Κύριος μοι ἐδώρησεν τήν βίβλον ποιήσας με προφήτην».

Στό Κοράνιον ὁ Μωάμεθ γνωρίζει καί σέβεται τήν ὑπέροχον θαυματουργικήν δύναμιν τοῦ Μεσσίου. Ἀναφέρει θεραπεῖες ἀσθενῶν, καθαρισμόν λεπρῶν, ἀνάστασιν νεκρῶν καί ἀκόμη θαύματα, τά ὁποῖα μνημονεύονται ἀπό τά ἀπόκρυφα Εὐαγγέλια. Ἰδιαιτέρα ἔμφασις δίδεται στό θαῦμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, διά τοῦ ὁποίου διέθρεψε τούς πεντάκις χιλίους ἄνδρας στήν ἔρημον. Στή σούρα (Ἡ Τράπεζα 5:112–115) ἀναφέρεται: «Εἶπον οἱ μαθηταί πρός τόν Ἰησοῦν· Υἱέ τῆς Μαριάμ δύναται ὁ Κύριός Σου νά καταβιβάσῃ ἡμῖν ἐξ οὐρανοῦ τράπεζα πλήρη ἐδεσμάτων; καί ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη· φοβήθητε τόν Θεόν, ἐάν εἶσθε εὐσεβεῖς. Ἐπιθυμοῦμεν εἶπον οἱ μαθηταί παρακαθήσαντες νά εὐωχηθῶμεν ἐπ' αὐτῆς καί τότε στερεωθήσεται ἡ καρδία ἡμῶν, θά γνωρίσωμεν ὅτι ἐδίδαξας ἡμῖν τήν ἀλήθειαν καί ἐσόμεθα ὁμολογηταί σου. Καί ὁ Ἰησοῦς Υἱός τῆς Μαριάμ δεηθείς πρός τόν Θεόν εἶπε: Κύριε καί Θεέ μου καταβίβασον ἐξ οὐρανοῦ τράπεζα πρός εὐωχίαν τοῦ πρώτου καί τοῦ τελευταίου ἡμῶν καί αὕτη ἔστω ὡς τεκμήριον τῆς σῆς παντοδυναμίας. Διάθρεψον ἡμᾶς Σύ ὁ ἄριστος τῶν διατροφέων. Εἶπεν ὁ Θεός: Θά καταβιβάσω αὐτήν πρός ὑμᾶς πλήν οὐαί εἰς τόν μή πιστεύοντα εἰς τό θαῦμα τοῦτο».

Σέ δέκα τρία κεφάλαια ἀναφέρεται ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος Μαρία μέ ἐξόχως τιμητικόν τρόπον σάν ἄσπιλος παρθένος, στήν σούραν (Οἱ Προφῆται 21:91), «εἰς δέ τήν Ἄσπιλον Παρθένον ἐνεφυσήσαμεν τό Πνεῦμα ἡμῶν». Σάν ἐνάρετος μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ στήν σούραν (Ἡ Τράπεζα 5:79) «ἡ δέ μήτηρ αὐτοῦ (Μεσσίου) ἦτο ἐνάρετος». Σάν Ἁγνή πάσης κηλῖδος μεταξύ ὅλων τῶν γυναικῶν, στήν σούρα (Ὁ οἶκος Ἐμράν 3:37) «Καί εἶπεν ὁ ἄγγελος· Μαριάμ ὁ Κύριος σου ἐξέλεξέ σε καί ἐτήρησέ σε ἁγνήν πάσης κηλῖδος μεταξύ ὅλων τῶν γυναικῶν».

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν τῶν ἀνωτέρω ἐνδεικτικῶς ἀναφερομένων σημείων τοῦ Κορανίου παραθέτομεν τό κήρυγμα τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, πού προηγήθη ἕξ (6) ὁλοκλήρους αἰῶνες τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἄραβος ἐμπόρου Μωάμεθ (ἐγεννήθη τό ἔτος 570 μΧ στή Μέκκα τῆς Ἀραβικῆς χερσονήσου, υἱός τοῦ Ἀμπνταλάχ καί τῆς Ἄμινα Μπίντ Οὐαχάμπ ἀπό τήν φυλή τῶν Κουραϊσιτῶν, πού ἀνῆκε στήν οἰκογένεια τῶν Χασιμιτῶν καί πού ὀρφανός ἀνετράφη ἀπό τόν πάππον του Ἀμπντούλμουτταλίμπ καί τόν θεῖον του Ἀμπού Ταλίμπ. 25ετής ὤν συνεζεύχθη τήν 40χρονη χήρα Χαντίτζα καί ἄλλας ὀκτώ (8) ἐπισήμους γυναίκας. Μετά τόν θάνατόν της ἄρχισε νά κηρύττει τό 610 μ.Χ. σέ ἡλικία 40 ἐτῶν ἔχων πολλάς ἀμφιβολίας διά τό ἔργον αὐτό). Τό κήρυγμα λοιπόν τοῦ διακηρυσσομένου καί ἀπό τόν Μωάμεθ σάν Μεσσίου δηλ. ἀπεσταλμένου τοῦ Θεοῦ, πού προανήγγειλαν ὅλοι οἱ Προφῆται τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, καί Θεανθρώπου Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐντελῶς ἀντίθετον μέ ὅ,τι ὁ Μωάμεθ συνέλαβε σάν ἰδέα περί τοῦ ἑνός καί ἀληθινοῦ Θεοῦ καί τήν διεκήρυξε.

Παραθέτομεν τρία μόνο ἐνδεικτικά σημεῖα ἀπό τό ἄπειρο πλῆθος, πού ὑπάρχει:

Α΄. «Εἰ ἀγαπᾶτε τούς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; καί γάρ οἱ ἁμαρτωλοί τούς ἀγαπῶντας αὐτούς ἀγαπῶσι. καί ἐάν ἀγαθοποιῆτε τούς ἀγαθοποιοῦντας ὑμᾶς, ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; καί γάρ οἱ ἁμαρτωλοί τό αὐτό ποιοῦσι. καί ἐάν δανείζητε παρ' ὧν ἐλπίζετε ἀπολαβεῖν, ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; καί γάρ οἱ ἁμαρτωλοί ἁμαρτωλοῖς δανείζουσι, ἵνα ἀπολάβωσι τά ἴσα. πλήν ἀγαπᾶτε τούς ἐχθρούς ὑμῶν καί ἀγαθοποιεῖτε καί δανείζετε μηδέν ἀπελπίζοντες, καί ἔσται ὁ μισθός ὑμῶν πολύς, καί ἔσεσθε υἱοί ὑψίστου, ὅτι αὐτός χρηστός ἐστιν ἐπί τούς ἀχαρίστους καί πονηρούς. Γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες, καθώς καί ὁ πατήρ ὑμῶν οἰκτίρμων ἐστί» (Λουκ. 6, 32–36).

Β΄. «Οὐ περὶ τούτων δὲ ἐρωτῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν πιστευόντων διὰ τοῦ λόγου αὐτῶν εἰς ἐμέ, ἵνα πάντες ἓν ὦσιν, καθὼς σύ, πάτερ, ἐν ἐμοὶ κἀγὼ ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἓν ὦσιν, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ ὅτι σύ με ἀπέστειλας. κἀγὼ τὴν δόξαν ἣν δέδωκάς μοι δέδωκα αὐτοῖς, ἵνα ὦσιν ἓν καθὼς ἡμεῖς ἕν ἐσμὲν, ἐγὼ ἐν αὐτοῖς καὶ σὺ ἐν ἐμοί, ἵνα ὦσιν τετελειωμένοι εἰς ἕν, καὶ ἵνα γινώσκῃ ὁ κόσμος ὅτι σύ με ἀπέστειλας καὶ ἠγάπησας αὐτοὺς καθὼς ἐμὲ ἠγάπησας. πάτερ, οὓς δέδωκάς μοι, θέλω ἵνα ὅπου εἰμὶ ἐγὼ κἀκεῖνοι ὦσι μετ' ἐμοῦ, ἵνα θεωρῶσιν τὴν δόξαν τὴν ἐμὴν ἣν δέδωκάς μοι, ὅτι ἠγάπησάς με πρὸ καταβολῆς κόσμου. πάτερ δίκαιε, καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δέ σε ἔγνων, καὶ οὗτοι ἔγνωσαν ὅτι σύ με ἀπέστειλας· καὶ ἐγνώρισα αὐτοῖς τὸ ὄνομά σου καὶ γνωρίσω, ἵνα ἡ ἀγάπη ἣν ἠγάπησάς με ἐν αὐτοῖς ᾖ κἀγὼ ἐν αὐτοῖς» (Ἰωαν. 17, 20–26).

Γ΄. «Πλανᾶσθε μὴ εἰδότες τὰς γραφὰς μηδὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ· ἐν γὰρ τῇ ἀναστάσει οὔτε γαμοῦσιν οὔτε ἐκγαμίζονται, ἀλλ' ὡς ἄγγελοι Θεοῦ ἐν οὐρανῷ εἰσι» (Ματθ. 22, 29–30).

Ὁλόκληρο τό Εὐαγγέλιον ἀποκαλύπτει τήν πατρική σχέση τοῦ Θεοῦ μέ τόν ἄνθρωπο καί καλεῖ τόν ἄνθρωπο ὄχι νά ὑποταγῇ στόν Θεόν, ἀλλά νά ἑνωθῇ μέ τήν θεία του φύση καί νά γίνῃ Θεός καί ὁ ἄνθρωπος κατά χάριν. Τό κήρυγμα τοῦ Μεσσίου δέν ἀφοροῦσε ἀσφαλῶς μόνο τούς ἑβραίους ἀλλά ὅλο τό ἀνθρώπινον γένος κατά τόν λόγον Αὐτοῦ πρός τούς μαθητάς Του: «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν· καί ἰδού ἐγώ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τάς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματθ. 28, 19–20). Τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δέν ἦρθε νά καταργήσῃ τόν Μωσαϊκόν Νόμον καί τούς Προφήτας, ἀλλά νά τούς συμπληρώσῃ καί εἶναι ἡ μόνη καί ἡ πλήρης γιά τόν Θεόν, τόν κόσμον καί τόν ἄνθρωπον ἀλήθεια, ἡ ὁποία ἀπεδείχθη καί ἐσφραγίσθη ὄχι μέ τό κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων καί μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ μόνον, ἀλλά μέ τό αἷμα καί τό μαρτύριόν τους, διότι τά ἀληθινά παιδιά τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ οὐδέποτε ἐπεβλήθησαν μέ τήν βία καί τήν μάχαιρα καί τόν θάνατο τῶν ἄλλων ἀλλά μέ τό θαῦμα καί τήν προσωπική τους θυσία. Τό ἀληθές κήρυγμα λοιπόν τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Μεσσίου βεβαιοῦται μέ τήν μαρτυρία καί τό μαρτύριο ἐπί τρεῖς ὁλοκλήρους αἰῶνες τῶν Ἀποστόλων, τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καί 11.000.000 περίπου σφαγιασθέντων κατακρεουργηθέντων καί καέντων μαρτύρων καί Ἁγίων Της καί ἑπομένως ἐγείρεται κατόπιν ὅλων τῶν ἀνωτέρω τό ἀμείλικτο ἐρώτημα: ποῖος λέγει τήν ἀλήθειαν; Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Θεάνθρωπος, πού ἐγεννήθη στόν κόσμον αὐτόν ὑπερφυσικῶς, διά τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ καί ὄχι κατά τήν φυσικήν ὁδόν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἀποδεικνύεται καί διά τῆς παραθέσεως τῶν ἀνωτέρω σουρῶν ὅτι ἀποδέχεται καί διακηρύσσει πλήρως καί ὁ Μωάμεθ στό Κοράνιόν του, καί τοῦ ὁποίου Ἰησοῦ Χριστοῦ τό κήρυγμα ἀποτελεῖ συμπλήρωσιν καί ὁλοκλήρωσιν τῆς εἰς τούς Προφήτας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης γενομένης ὑπό τοῦ Θεοῦ Ἀποκαλύψεως, ὁ δέ Λόγος Του καί ἡ Ἀνάστασίς Του μᾶς δίδεται ἀψευδής διά τῶν μέ τόν θάνατό τους μαρτυρησάντων τήν Ἀλήθειαν ἤ ὁ λόγος καί οἱ πεποιθήσεις ἑνός κοινοῦ ἀνθρώπου, τοῦ Ἄραβα ἐμπόρου Μωάμεθ, υἱοῦ τοῦ Ἀμπνταλάχ καί τῆς Ἄμινα Μπίντ Οὐαχάμπ, πού ἔζησε ἑξακόσια χρόνια μετά τόν Ἰησοῦν Χριστόν καί πού γεννήθηκε, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι γεννιοῦνται κατά φύσιν καί πού ἀνατρέπουν πλήρως καί οὐσιαστικῶς ὅλον τό περιεχόμενον τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ διά τῶν προφητῶν καί τοῦ ἐνσαρκωθέντος, σταυρωθέντος καί ἀναστάντος Υἱοῦ Του, Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ;

Ὅταν ληφθῇ ἐπιπροσθέτως ὅτι ὁ Μωάμεθ ὑπ' οὐδενός ἐπροφητεύθη, διότι ὁ ἰσχυρισμός του στή σούρα τοῦ Κορανίου (Πολεμική παράταξη 61:6) «Ὁ δέ Ἰησοῦς Υἱός τῆς Μαριάμ εἶπε πρός τόν λαόν αὐτοῦ· Ὦ υἱοί Ἰσραήλ, ἐγώ εἰμί Ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ πεμφθείς πρός ὑμᾶς, ὅπως κυρώσω τήν πρό ἐμοῦ ἀποσταλεῖσαν Πεντάτευχον καί εὐαγγελίσωμαι ὑμῖν τήν ἔλευσιν ἑτέρου Ἀποστόλου μετ' ἐμέ, οὗ τό ὄνομα Ἀχμέτ» καθώς καί ἡ θέσις τῶν Μουσουλμάνων ἑρμηνευτῶν ὅτι δῆθεν στό Εὐαγγελικό ἐδάφιο Ἰω. 16, 7 «Ἐάν μή ἀπέλθω ὁ Παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρός ὑμᾶς, ἐάν δέ πορευθῶ πέμψω αὐτόν πρός ὑμᾶς» ὑπῆρχε ἀρχικά ἡ λέξις περικλυτός, καί ὄχι Παράκλητος, ἡ ὁποία σημαίνει ἔνδοξος καί εἶναι συνώνυμος τῆς κορανικῆς λέξεως Ἀχμέτ, εἶναι ἐντελῶς ἀνάξια ἀντικρούσεως, διότι προσκρούουν στήν ἐπί ἕξι αἰῶνες, μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τῆς δῆθεν ἀποκαλύψεως τοῦ Κορανίου, χριστιανική πίστη, Οἰκουμενικές Συνόδους, θεολογία, συγγραφική δραστηριότητα, παγχριστιανική πεποίθηση καί ἐπιστήμη καί μάλιστα στήν κοινή λογική, διότι εἶναι ἐντελῶς ἀδιανόητο νά ἀνέμενε ὁ Θεός ἕξι ὁλοκλήρους αἰῶνες ἀπό τήν ὑπερφυσική ἐνσάρκωση, δράση καί παρουσία τοῦ Μεσσίου καί ἀνάληψή του στούς οὐρανούς, γιά νά ἀποστείλει τήν δῆθεν σφραγίδα πάντων τῶν προφητῶν, δηλαδή τόν κοινόν ἄνθρωπον Μωάμεθ.

Ἀντιθέτως ὁ ἀληθινός Παράκλητος, τό τρίτο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, τό Πανάγιον Πνεῦμα ἐπεφοίτησε πενήντα μέρες μετά τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καί δέκα μετά τήν Ἀνάληψή Του στούς μαθητάς καί Ἀποστόλους Του ἱδρύοντας τήν Ἐκκλησία Του, πού εἶναι τό σῶμα Του μέ ἐκεῖνον κεφαλή, ἐνδυναμώνοντας τούς κρυβομένους καί τρομοκρατημένους μαθητάς τοῦ Χριστοῦ, γιά νά κηρύξουν σέ ὅλο τόν κόσμο τό Εὐαγγέλιο τῆς υἱοθεσίας τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν Θεό Πατέρα καί νά ἀδιαφορήσουν γιά τήν προσωπική τους τύχη καί γιά τά τρομακτικά βάσανα καί τελικά τόν μαρτυρικό καί ἐπώδυνο θάνατο, πού θά «κέρδιζαν» ἀπό ὅλη αὐτή τήν πνευματική προσπάθεια.

Ὅταν ληφθῇ ἐπίσης ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Μωάμεθ κατά τά ἀνωτέρω ἐπέβαλε τήν θρησκεία του μέ τήν βία, τόν θάνατο καί τήν ἐξουσία, καί τό κυριώτερον, ἐάν ἦσαν ἀληθεῖς οἱ δῆθεν ἀποκαλύψεις, πού ἐγένοντο σέ αὐτόν ἀπό τόν φερόμενον σάν ἀρχάγγελον Γαβριήλ, θά ἔπρεπε ὁ Θεός νά εἶναι ἐντελῶς παράφρων, ἐφ' ὅσον ἄλλα ἐκήρυσσε καί ἀπεκάλυπτε ἐπί αἰῶνες στό ἀνθρώπινον γένος καί ἑξακόσια χρόνια μετά τήν τελευταίαν του ἀποκάλυψιν «μετέβαλε γνώμην» καί ἄλλαξε ριζηδόν τήν περί τοῦ Ἑαυτοῦ του γνωστοποίηση. Ἐπειδή ὅμως αὐτό εἶναι βλασφημία καί ὕβρις κατά τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος, ὅπως τό μεγαλειῶδες σύμπαν, «τό ἔργον τῶν χειρῶν Του» ἀποδεικνύει μέ τήν ὑπερμαθηματικήν ἀκρίβειαν τῶν δισεκατομμυρίων γαλαξιακῶν σχηματισμῶν, εἶναι ἡ πανσοφία, εἶναι ἡ ἀπόλυτος ἀλήθεια, εἶναι ἡ ἀπόλυτος ἀγάπη, λογικῶς εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατον νά ἔχει συμβεῖ. Καί κατά λογική ἀκολουθία τό συμπέρασμα, πού ἐξάγεται εὐχερῶς, εἶναι ὅτι ὁ κοινός ἄνθρωπος Μωάμεθ διεμόρφωσε, ἑξακόσια χρόνια μετά τήν ὁλοκλήρωση τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως, ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας, σκέψεως καί ἀντιλήψεως τό θρησκευτικό του σύστημα, πού ἀποτελεῖ συμπίλημα ἀρχαίων ἀραβικῶν θρησκευτικῶν δοξασιῶν, ἰουδαϊκῶν καί χριστιανικῶν ἀντιλήψεων, καί τό χρησιμοποίησε, γιά νά συνενώσει τίς Ἀραβικές φυλές τῆς ἐποχῆς του καί γιά νά δημιουργήσει τό θεοκρατικό, ἡγεμονικό του καθεστώς, κατακτώντας τήν ἐξουσία καί δημιουργώντας κράτος.

Ὡς ἐκ τούτων ὁ Μουσουλμανισμός ἀποτελεῖ βαθυτάτη πλάνη καί ἡ θρησκευτική παραδοχή αὐτοῦ δέν ἀποτελεῖ ἀποκάλυψη τοῦ ζῶντος Θεοῦ, ἀλλά ἀνθρωποπαθές κατασκεύασμα, πού οὐδεμία σχέση ἔχει μέ τήν ἀλήθεια τοῦ ἀποκαλυφθέντος στήν Παλαιά Διαθήκη Δημιουργοῦ τοῦ σύμπαντος κόσμου Ἑνός καί μοναδικοῦ Τρισυποστάτου Θεοῦ στούς γενάρχες τοῦ ἑβραϊκοῦ ἔθνους Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ καί ἐξαιρέτως στόν Προφήτη Μωϋσῆ καί κατά τήν Καινή Διαθήκη ἐνσαρκωθέντος ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Λόγου Αὐτοῦ σέ ἐκπλήρωση τῶν ἀνά τούς αἰῶνας προφητειῶν γιά τήν σωτηρία τοῦ κόσμου. Τίς ἀνωτέρω θέσεις δέν τίς ὑποβάλλω μέ φονταμενταλιστική διάθεση ἐχθρότητος καί ἀντιπαραθέσεως, ἀλλά ἐπειδή προκύπτουν εὐθέως ἀπό τό θεωρούμενο ἀπό τούς Μουσουλμάνους συνανθρώπους μας καί συμπολίτες μας ἱερό βιβλίο, πού ταυτοποιεῖ τό λόγο τοῦ Θεοῦ (Κοράνιο).

ΑΠΕΙΛΕΙ ΜΕ ΑΠΟΒΟΛΗ ΕΚ ΤΗΣ Ι. ΣΥΝΟΔΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τῶν παρακαταθηκῶν τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας εἶναι πάθος, τύφλωσις καὶ φανατισμός; Δύναται νὰ ἀπαντήσῃ ὁ Σεβ. Κύκκου, ὁ ὁποῖος εἶναι γνωστὸς Οἰκουμενιστὴς καὶ φιλοπαπικὸς καὶ εἶχε ἀκούσει τὰ ἐξ ἀμάξης ὑπὸ τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κυροῦ Χριστοδούλου εἰς τὸ Πάντειον Πανεπιστήμιον εἰς συνέδριον διὰ τὴν παγκοσμιοποίησιν καὶ τὸν πολιτισμόν, ὅταν διετύπωσε περιέργους θέσεις διὰ τὸν Ἑλληνικὸν Πολιτισμὸν καὶ ὑπεχρεώθη νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις ἐντὸς τοῦ συνεδρίου; Ὁ Κύκκου ὁμιλεῖ ἀνοικτῶς ὑπὲρ τοῦ Πάπα, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ καὶ τιμᾷ καὶ συνέφαγε πολλάκις μαζί του, χωρὶς νὰ μολυνθῇ ἡ πίστις του.

Ἡ συνέντευξις

Παραθέτομεν τὴν συνέντευξιν τοῦ Σεβ. Κύκκου κ. Νικηφόρου. Αὕτη ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«**—Ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα στὴν Κύπρο, παρόλο ποὺ χαρακτηρίστηκε ἱστορική, ἐντούτοις, δίχασε τὴν Ἱερὰ Σύνοδο. Ἐσεῖς Πανιερώτατε, ἀσπάζεστε τὴ θέση τοῦ Μητροπολίτη Λεμεσοῦ Ἀθανάσιου, καθὼς καὶ ἄλλων μελῶν τῆς Ἱ. Συνόδου ὅτι δὲν πρέπει νὰ πραγματοποιηθεῖ αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψη;**

—Καταρχὴν θέλω νὰ δηλώσω ὅτι ὡς ὀρθόδοξος ἱεράρχης εἶμαι ἐχθρὸς κάθε ἀκρότητας καὶ ἀντίθετος πρὸς κάθε φανατισμό. Σύμφωνα μὲ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, στὴ βάση κάθε φανατισμοῦ ὑπάρχει ἡ ἁμαρτία τοῦ ἐγωϊσμοῦ, ποὺ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν ἀκαθαρσία τῆς πορνείας, ἀφοῦ σύμφωνα μὲ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ "ἀκάθαρτος ἐνώπιον Κυρίου πᾶς ὑψηλοκάρδιος".

Ὁποιοσδήποτε Ἐπίσκοπος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὀφείλει νὰ ὑψώνει μὲ παρρησία τὴ φωνή του, γιὰ νὰ ὑπερασπίζεται τὴν πίστη καὶ τὰ δίκαια τῆς Ἐκκλησίας του. Οὐδεμία μετακίνηση δὲν ἐπιτρέπεται ἀπὸ τὰ δόγματα τῆς Ὀρθοδοξίας. Ὄχι ὅμως πάθος ἀλόγιστο, φανατισμὸς καὶ τύφλωση. Ἡ Ὀρθοδοξία μας πρέπει νὰ εἶναι φλογερὴ ἀλλὰ ὄχι μισαλλόδοξη, διότι ὁ φανατισμὸς καὶ ἡ μισαλλοδοξία εἶναι ἐκδηλώσεις ἁμαρτωλὲς καὶ ἀντίθετες μὲ τὸ κήρυγμα τοῦ Θεανθρώπου. Εἶναι μακρὰν τῆς ὕψιστης χριστιανικῆς ἀρετῆς τῆς ἀλήθειας ὅσοι ἀρνοῦνται νὰ δεχθοῦν καὶ νὰ διαλεχθοῦν μὲ τοὺς ἀλλόδοξους καὶ ἀλλόθρησκους.

Ἐγὼ σέβομαι τὸν Πάπα, ὡς θρησκευτικὸ πνευματικὸ ἀρχηγὸ 1,5 δισεκατομμυρίου Ρωμαιοκαθολικῶν Χριστιανῶν.

Τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν τιμῶ ὡς ἄνθρωπο καὶ ὡς ἀδελφὸ καὶ θὰ συμμετάσχω σὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις, ποὺ θὰ γίνουν πρὸς τιμήν του. Καὶ νιώθω νὰ μὴ κινδυνεύει καθόλου, μὰ καθόλου ἡ Ὀρθοδοξία μου, ἡ πίστη μου.

—Ἐπισκεφθήκατε τὸ Βατικανὸ μὲ τὸν Μακαριώτατο;

—Συνόδευσα τὸν Μακαριώτατο καὶ ναί, μείναμε γιὰ μιὰ ἑβδομάδα στὸ Βατικανό, φιλοξενούμενοι τοῦ Πάπα. Φάγαμε πολλὲς φορὲς μαζί του καὶ ἐπιστρέψαμε στὴν Κύπρο, Ὀρθόδοξοι ὡς εἴμαστε καὶ οὐδόλως μολύνθηκε ἡ πίστη μας. Συνεπῶς, δὲν συμφωνῶ μὲ αὐτούς, ποὺ σκανδαλίζονται μὲ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα καὶ βεβαίως, δὲν ἀσπάζομαι τὴ θέση οὔτε τοῦ Λεμεσοῦ Ἀθανάσιου οὔτε καὶ τῶν ἄλλων Ἀδελφῶν, ποὺ διαφωνοῦν μὲ τὴν ἐπίσκεψή του στὴν Κύπρο. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μὲ ξένισε πάρα πολὺ εἶναι ἡ συνέντευξη τοῦ Ἁγίου Λεμεσοῦ τὴν περασμένη Κυριακὴ στὸν «Φ». Μέσα στὴν Ἱερὰ Σύνοδο ὁ Ἅγιος Λεμεσοῦ ζήτησε νὰ διαφοροποιηθεῖ καὶ νὰ μὴ παρευρεθεῖ στὶς ἐκδηλώσεις πρὸς τιμὴν τοῦ Πάπα. Ἡ Σύνοδος σεβάστηκε τὴν ἄποψή του καθὼς καὶ ἄλλων μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Νομίζω ὅτι ἦταν ἀρκετὸ τὸ θέμα νὰ μείνει ὡς ἐκεῖ. Ἐντὸς δηλαδὴ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Διαφωνῶ μὲ τὴ συνέντευξη τοῦ Λεμεσοῦ Ἀθανάσιου γιὰ δυὸ λόγους: Πρῶτον, ὁ χρόνος ποὺ ἐπέλεξε νὰ μιλήσει δὲν ἦταν ὁ ὀρθός, παραμονὲς τῆς ἀφίξεως τοῦ Πάπα. Ἐφόσον εἶχε ὑπόψη του τὰ ἐπεισόδια, ποὺ προκάλεσαν πρόσφατα φανατικοί, δὲν ἔπρεπε νὰ ρίξει λάδι στὴ φωτιά. Θὰ μποροῦσε ὁ Ἅγιος Λεμεσοῦ νὰ πεῖ αὐτὰ ποὺ θέλει καὶ πιστεύει ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα. Δεύτερον, κόσμησε τὸν Πάπα μὲ πολλὰ ἐπίθετα. Δὲν μπορεῖς νὰ προσβάλεις τὸ θρησκευτικὸ Ἀρχηγὸ ὁποιουδήποτε δόγματος ἢ ὁποιασδήποτε θρησκείας, πολὺ περισσότερο τὸν Πάπα, ποὺ εἶναι ὁ θρησκευτικὸς Ἀρχηγὸς τῶν Μαρωνιτῶν καὶ τῶν Λατίνων, ποὺ ζοῦν στὴν Κύπρο. Πρέπει, ὅταν ἀνοίγουμε τὸ στόμα μας, νὰ μετροῦμε τὸ βάρος τῶν λέξεών μας καὶ τὸν ἀντίκτυπο ποὺ θὰ ἔχουν. Γιατί αὐτὴν τὴ στιγμὴ ὀφείλω μιὰ ἀπολογία ὡς Ἐπίσκοπος πρὸς τοὺς Ἀδελφοὺς Μαρωνίτες καὶ Λατίνους, ποὺ ζοῦν στὴν Κύπρο, γιὰ τὶς δηλώσεις τοῦ Ἁγίου Λεμεσοῦ. Νὰ μὴ παρασυρθοῦν καὶ νὰ μὴ στενοχωρηθοῦν ἀπὸ τὶς διαφημιζόμενες ἀρνητικὲς τοποθετήσεις εἴτε μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἴτε καὶ ἄλλων φανατισμένων λαϊκῶν ἐναντίον τοῦ Πάπα. Ἡ μεγάλη πλειοψηφία τοῦ λαοῦ μας, ἀγκαλιάζει μὲ πολλὴ στοργὴ καὶ ἀγάπη τοὺς ἀδελφοὺς Μαρωνίτες καὶ Λατίνους. Βεβαίως, σέβομαι τὶς ἀπόψεις ὁποιουδήποτε μέλους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅπως αὐτοὶ σέβονται τὴ δική μου. Ἦταν ἀχρείαστη ἡ συνέντευξη τοῦ Λεμεσοῦ Ἀθανάσιου καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ δοθεῖ.

—Ἀφοῦ διαφοροποιήθηκαν στὴν Ἱ. Σύνοδο ὁ Λεμεσοῦ Ἀθανάσιος καὶ ἄλλοι Ἱεράρχες, τότε πῶς δόθηκε στὴ δημοσιότητα κοινὸ ἀνακοινωθὲν ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο;

—Γιὰ τὸ ἀνακοινωθὲν ἔδωσαν τὴ συγκατάθεσή τους ὅλοι. Καὶ αὐτοὶ ποὺ σκανδαλίζονται καὶ αὐτοὶ ποὺ δὲν σκανδαλίζονται ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα. Ἐπειδὴ ἀκριβῶς ὁρισμένα σωματεῖα καὶ σύνολα φανατισμένων ὑπὲρ – ὀρθοδόξων θὰ ἔλεγα, κυκλοφοροῦσαν φυλλάδια καὶ βιβλία παρουσιάζοντας οὔτε λίγο – οὔτε πολύ, τὴν ἄφιξη τοῦ Πάπα στὴν Κύπρο ὡς κατάλυση τῆς Ὀρθοδοξίας, αἰσθανθήκαμε τὴν ἀνάγκη, ὡς ἱεράρχες νὰ ἐνημερώσουμε σωστὰ τὸ λαὸ καθὼς ἐπιχειρεῖτο προσπάθεια παραπλάνησής του.

—Θεωρεῖτε ὅτι ὁ Μακαριώτατος θὰ πρέπει νὰ ὑλοποιήσει τὶς προειδοποιήσεις, πού ἀπηύθυνε σὲ ἱεράρχες ὅτι, σὲ περίπτωση πού ἀρνηθοῦν νὰ παραστοῦν σὲ ἐκδηλώσεις πρὸς τιμὴν τοῦ Πάπα, θὰ τοὺς ἀποβάλει ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο;

—Ὀφείλω νὰ σᾶς πῶ ὅτι ὡς μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου αἰσθάνθηκα καὶ ἐγὼ θιγμένος ἀπὸ αὐτὲς τὶς δηλώσεις. Τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, Μητροπολίτες καὶ Ἐπίσκοποι, δὲν εἴμαστε μαθητούδια γιὰ νὰ μᾶς τραβάει ἀπὸ τὸ αὐτὶ ὁ ἑκάστοτε Προκαθήμενος καὶ νὰ μᾶς πετάει ἔξω ἢ νὰ μᾶς ἀποβάλλει. Ὁ κάθε Ἱεράρχης, γιὰ νὰ φτάσει ἐκεῖ ποὺ ἔφτασε, εἶχε μιὰ μακρὰ πορεία δράσης μέσα στὴν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία τὸν καταξίωσε καὶ ἔτσι πρέπει νὰ σεβόμαστε ὄχι μόνο τὸν Ἀρχιεπίσκοπο, ἀλλὰ καὶ τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ Προκαθήμενος, ἐὰν τὸ ἐπιθυμεῖ, νὰ κάνει εἰσήγηση στὴν Ἱερὰ Σύνοδο γιὰ ἀποβολὴ Ἱεραρχῶν, ἀλλὰ εἶναι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ποὺ θὰ ἀποφασίσει. Ἡ ἄποψη ἡ δική μου εἶναι ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δὲν πρέπει νὰ θέσει ἕνα τέτοιο θέμα στὴ Σύνοδο. Ἐὰν ὅμως τεθεῖ, ἐγὼ θὰ διαφωνήσω. Εἶμαι ἐναντίον κάθε πνευματικῆς τρομοκρατίας. Ἐπειδὴ ξέρω τὸν Ἀρχιεπίσκοπο, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ εἰσηγηθεῖ κάτι τέτοιο μόνο ὅταν καὶ ἐφόσον διαπιστώσει ὅτι ἕνας Ἱεράρχης συνεργεῖ σὲ ἀκρότητες καὶ συνδαυλίζει τὸ φανατισμό. Τότε καὶ ἐγὼ θὰ συνηγορήσω ὑπὲρ ἀποβολῆς αὐτοῦ τοῦ Συνοδικοῦ.

"Φιλελεύθερος" 30.05.10»

Συμπαράστασις εἰς τὸν Λεμεσοῦ

Ἱεραὶ Μοναί, καθηγηταὶ Πανεπιστημίου, θεολόγοι, Ἱερομόναχοι καὶ ἁπλοὶ Ὀρθόδοξοι πιστοὶ ἐκ τῆς Ἑλλάδος συμπαρίστανται παντοιοτρόπως εἰς τὸν Μητροπολίτην Λεμεσοῦ κ. Ἀθανάσιον καὶ τὸν συγχαίρουν διὰ τὴν ἀντιπαπικήν του στάσιν.

Ὁ Πειραιῶς

Ὁ Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Σεραφεὶμ εἰς ἀνακοίνωσιν τὴν ὁποίαν ἐξέδωσεν τὴν 1ην Ἰουνίου διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Πάπα εἰς τὴν Κύπρον καὶ τὴν στάσιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσοστόμου ἐπισημαίνει τὰ ἀκόλουθα:

«Ἡ ἐπικειμένη ἐπίσκεψις τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Παπικῆς θρησκευτικῆς κοινωνίας Βενεδίκτου 16ου εἰς τὴν μεγαλόνησον Κύπρον προκαλεῖ δικαίως ἐντόνους συζητήσεις καὶ ἀποκαλύπτει πολλῶν καρδιῶν διαλογισμούς. Εἰδικώτερον ἡ Ἁγιοπνευματική καὶ Ἁγιοπατερική καὶ θεολογικῶς ἄρτια ἐκπεφρασθεῖσα θέσις τῶν Πανιερωτάτων Μητροπολιτῶν Κυρηνείας κ. Παύλου, Λεμεσοῦ κ. Ἀθανασίου καὶ Τριμυθοῦντος κ. Βαρνάβα καὶ τῶν Θεοφιλεστάτων Χωρεπισκόπων Καρπασίας κ. Χριστοφόρου καὶ Ἀμαθοῦντος κ. Νικολάου διά τήν αἱρετικήν φύσιν τοῦ Παπισμοῦ καὶ τήν ἀποκοπὴν αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἑνὸς καὶ μοναδικοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τήν κατακρήμνισίν του εἰς πλειάδα αἱρετικῶν κακοδοξιῶν εἶναι καὶ πασίδηλος καὶ θεμελιοῦται καὶ στοιχειοθετεῖται ὑπὸ τῆς ἑνιαίας δογματικῆς καὶ ἐκκλησιολογικῆς πίστεως τῆς Ἀδιαιρέτου Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῶν πρώτων χιλίων χρόνων κοινοῦ χριστιανικοῦ βίου, ἐκ τῆς ὁποίας καὶ ἀπεκόπη καὶ ἀπετέλεσε τὴν παρασυναγωγήν τοῦ "Ρωμαιοκαθολικισμοῦ".

Ταπεινῶς ὑποβάλλομεν εἰς τούς ἀνωτέρω ἐξαιρέτους οἰακοστρόφους καὶ ποιμένας τῆς ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου συγχαρητηρίους προσρήσεις διά τήν γενναίαν καί εὔηχον ὁμολογίαν αὐτῶν, τήν ὁποίαν ἀσφαλῶς ἐν σιωπῇ ἀποδέχονται καί τά λοιπά μέλη τῆς Ἱεραρχίας ἐν Κύπρῳ. Ἐν ταυτῷ εὐλόγως φρονοῦμεν ὅτι αἱ δηλώσεις τοῦ Σεπτοῦ Προκαθημένου τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσοστόμου, διά τῶν ὁποίων ταυτοποιεῖ τήν Ἐκκλησίαν μέ τήν ἰδικήν του ἄποψιν, ἐγένοντο ἐν θερμῷ καί ἀκραδάντως πιστεύομεν ὅτι καί ὁ ἴδιος ἔχεται τῆς αὐτῆς πίστεως τῶν ἀνωτέρω, ὡς ἄλλωστε κατά τό παρελθόν τό ἔχει ἐκφράσει στηλιτεύων τήν αἱρετικήν Ἐκκλησιολογίαν τοῦ Παπισμοῦ.

Βεβαίως ὁ ἀρχηγός τοῦ κράτους τοῦ Βατικανοῦ ἔχει τό δικαίωμα νά ἐπισκέπτεται οἱονδήποτε τόπον ἐπιθυμεῖ ὡς ἕκαστος ἐλεύθερος πολίτης τῆς ὑφηλίου, ἡ ἀπόδοσις ὅμως ἐκκλησιαστικῶν τιμῶν καί ἀναγνωρίσεως ἱεραρχικοῦ ἀξιώματος μέ ἀναλόγους τιμάς καί σχετικάς προσφωνήσεις ἀποτελεῖ ἀπαράδεκτον κανονικῶς ἐνέργειαν καί ἀσφαλῶς ἡ πεποίθησις ὅτι ἐπιθυμεῖ τό σύστημα τοῦ Βατικανοῦ νά συνδράμῃ τά ἐθνικά ἡμῶν δίκαια εἶναι καί ἀφελής καί ἀνεπέρειστος καί ἱστορικῶς ἔχει ἀποδειχθεῖ πλήρως ἡ διπλωματική ἐχθρότης τοῦ Βατικανοῦ κατά τῆς Ἀδιαιρέτου καί Ἀκαινοτομήτου Ὀρθοδόξου Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῶν δύο χιλιάδων ἐτῶν βίου καί τῶν ἑπτά Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὡς ταπεινοῦ διακόνου Αὐτῆς. Ἡ πρόσκλησις ὑπό τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Βατικανοῦ διά τήν συνάντησιν εἰς τήν μεγαλόνησον Κύπρον μετ' Αὐτοῦ τῶν πάσης φύσεως Οὐνιτῶν ψευδεπισκόπων τοῦ Βατικανοῦ ἐπιμαρτυρεῖ ἀπολύτως τὰ ἀνωτέρω.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
† ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ»

Ἀνακοίνωσις τῆς Παγκυπρίου Ἑνώσεως Θεολόγων

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Παγκυπρίου Ἑνώσεως Ἑλλήνων Θεολόγων εἰς ἀνακοίνωσίν της ἐπισημαίνει μεταξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς:

«Διαφωνοῦμε ὅμως πλήρως μὲ τὸ νὰ ὑποδεχθεῖ τὸν Πάπα κατὰ τὴν ἄφιξή του στὸ ἀεροδρόμιο σύσσωμη ἡ Ἱ. Σύνοδος. Ἡ ὑποδοχὴ αὐτή, εὔλογα δημιουργεῖ στὸν πιστὸ καὶ εὐσεβῆ λαό, δικαιολογημένες ἀνησυχίες, ποὺ καλὸ εἶναι νὰ τὶς ἀφουγκράζονται καὶ νὰ τὶς ὑπολογίζουν οἱ Ποιμένες του. Τὸ Ὀρθόδοξο αἰσθητήριο τῶν ἁπλῶν ἀνθρώπων τῆς Ἐκκλησίας μας, χρειάζεται σεβασμὸ ἀπὸ τοὺς διοικοῦντες τὴν Ἐκκλησία, οἱ ὁποῖοι θὰ πρέπει πάντοτε νὰ ἐνεργοῦν σύμφωνα μὲ τὸ Ὀρθ. ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα.

Ἰδιαίτερη φροντίδα χρειάζεται στὸ εὐαίσθητο αὐτὸ θέμα. Τὰ ἔργα μας δὲ θὰ πρέπει νὰ εἶναι σὲ διάσταση μὲ τὴν Ὀρθόδοξη θεολογία μας. Ἡ Ὀρθόδοξη θεολογία μας, ποὺ εἶναι ἔκφραση τῆς γνήσιας ἁγιοπνευματικῆς παράδοσης, στηρίζεται σὲ ἀπαράβατους ἐκκλησιαστικοὺς Κανόνες, ποὺ λειτουργοῦν ὡς ἀσφαλιστικὲς δικλεῖδες σὲ πιθανὲς ἐκκλησιολογικὲς παρεκτροπές. Εἶναι ὡς ἐκ τούτου ἀδύνατο νὰ συμβεῖ παρεκτροπή, ὅταν ὅλοι τηροῦμε τοὺς ἱεροὺς Κανόνες.

Ἂν γιὰ παράδειγμα ἐπισκεφτεῖ τὴν Κύπρο ὁ Οἰκουμενικός μας Πατριάρχης τότε ὄχι μόνο ἐπιτρέπεται, ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλεται ἡ παρουσία ὅλης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἐπιπλέον καὶ ὁ λάος αὐθόρμητα μπορεῖ νὰ παρευρεθεῖ καὶ νὰ ἐπευφημήσει τὸν προκαθήμενο τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Στὴν περίπτωση τῆς ἄφιξης τοῦ Πάπα παρευρισκόμενη ἡ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀμέσως ἔρχεται σὲ σύγκρουση μὲ τὴν ἀλήθεια ὅτι ὁ Πάπας εἶναι αἱρεσιάρχης, ποὺ ὄχι μόνο δὲν εἶναι ἐπίσκοπος, ἀλλὰ οὔτε κἂν λαϊκὸ μέλος τῆς μίας, ἁγίας, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ἑπομένως αὐτοὶ ποὺ σφάλλουν ἐνώπιον τοῦ Ἁγ. Πνεύματος, ποὺ ἔδωσε τοὺς κανόνες γιὰ νὰ τηροῦνται, δὲν εἶναι ὁ πιστὸς λαός, ποὺ διαμαρτύρεται γιὰ τὴν παράβλεψή τους ἀλλὰ οἱ ἴδιοι οἱ παραβάτες.

Ἔχοντες αὐτὰ ὑπόψιν ὡς Π.Ε.Ε.Θ., νοιώθουμε τὴν ἴδια ἀνησυχία μὲ τὸν κάθε πιστὸ χριστιανό, ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς Μητροπολίτες καὶ Ἐπισκόπους τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ποὺ ἐκφράζοντας τὴν ἐπίσημη θέση τῆς Ἐκκλησίας, εὐθυγραμμίστηκαν μὲ τὴν μακραίωνη Πατερικὴ Παράδοσή της ὀρθοτομώντας τὸν λόγο τῆς ἀληθείας διαχρονικά».

Ὁ Μόρφου

Τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἀφικνεῖται ὁ Πάπας εἰς τὴν Κύπρον (4η Ἰουνίου), ὁ Μητροπολίτης Μόρφου κ. Νεόφυτος ἔχει προγραμματίσει ἐκδήλωσιν εἰς τὸν Γαλατᾶν τῆς Κύπρου καὶ θὰ ὁμιλήσῃ διὰ τὸν Ἅγιον Ἱερομάρτυρα Φιλούμενον, τὸν Βίον καὶ τὸ νόημα τοῦ μαρτυρίου του. Ἡ ὁμιλία ἔχει προγραμματισθῆ διὰ τὴν 6ην ἀπογευματινήν, ἐνῶ ὁ Πάπας θὰ ἀφιχθῇ τὴν 2αν μεσημβρινήν. Ἡ ἀνακοίνωσις διὰ τὴν πνευματικὴν ἐκδήλωσιν ἔχει ἀναρτηθῆ εἰς τὴν ἱστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου. Οἱ δημοσιογράφοι καὶ ὁ πιστὸς λαὸς ἀναμένει μὲ ἐνδιαφέρον τὴν στάσιν τοῦ Μητροπολίτου. Ἀναμένει νὰ ἴδῃ τί θὰ κάνῃ. Ἐὰν δηλαδὴ θὰ μεταβῇ εἰς τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Πάπα ἢ θὰ ματαιώσῃ τὴν ἐκδήλωσιν.

Καὶ κοινὰ σημεῖα;

Τὴν ἰδίαν ὥραν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου καταβάλλει προσπάθειαν διὰ τὴν ἀνεύρεσιν κοινῶν σημείων Ὀρθοδοξίας– Παπισμοῦ. Συμφώνως μὲ ὅσα κατεχωρήθησαν εἰς τὴν ἱστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου (1η Ἰουνίου) καὶ ὑπογράφονται ἀπὸ τὸν δημοσιογράφον κ. Ἀριστείδη Βικέτο: «Παραμονὲς τῆς Ἐπίσκεψης τοῦ Πάπα Βενέδικτου ΙΣΤ΄ στὴν Κύπρο ἀνοίγει στὴ Λευκωσία ἔκθεση Εἰκόνων καὶ ἄλλων ἔργων τέχνης μὲ τίτλο: «Κύπρος καὶ Ἰταλία στὴν ἐποχὴ τοῦ Βυζαντίου —ἱστορικὲς καὶ καλλιτεχνικὲς μαρτυρίες τῆς Λατινοκρατίας στὴν Κύπρο (1191–1571). Τὴν ἔκθεση ποὺ θὰ ἐγκαινιάσει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος θὰ ἐπισκεφθεῖ τὸ Σάββατο ὁ Πάπας...». Μέσα ἀπὸ τὴν ἔκθεση, κατὰ τὸν ἀρθογράφο, «τονίζονται ἰδιαίτερα οἱ σχέσεις τῆς Κύπρου μὲ τὴν Ἰταλία, τὸ Βατικανὸ καὶ εὐρύτερα τὸ Ρωμαιοκαθολικὸ κόσμο τῆς Εὐρώπης, τὶς ἀλληλεπιδράσεις στὴν τέχνη, ποὺ ἀναπτύχθηκαν κατὰ τοὺς τέσσερις αἰῶνες τῆς Λατινοκρατίας στὴν Κύπρο (Φραγκοκρατία 1191 – 1498 καὶ Βενετοκρατία 1489 – 1571) παρουσιάζοντας τὶς ὁμοιότητες καὶ τὶς κοινὲς ἀποδοχές». Ἀντιοικουμενιστικοὶ – ἀντιπαπικοὶ κὺκλοι σχολιάζοντες τὰ ἀνωτέρω, παρετήρουν τὰ ἀκόλουθα:

«Εἶναι τουλάχιστον τραγελαφικὸ στὸ βωμὸ τῶν καλῶν σχέσεων μὲ τὸν Πάπα ποὺ καλλιεργοῦν οἱ οἰκουμενιστὲς νὰ προσπαθοῦν νὰ βροῦνε "κοινὰ σημεῖα" τῆς Ὀρθοδοξίας μὲ τὸν Παπισμό. Ἡ πολλὰ παθοῦσα ἀπὸ τοὺς Παπικοὺς Κύπρος ὄφειλε νὰ ὑπενθυμίσει στὸν αἱρετικὸ Πάπα τὰ ἐγκλήματα, ποὺ ἔχει διαπράξει στὴ μεγαλόνησο, τὸ ὑπὸ τῶν Λατίνων μαρτύριο τῶν δεκατριῶν μοναχῶν τῆς Κανταρας τὸ ἔτος 1231 καὶ ὄχι "τὴν ἀναρρίχηση στὸ θρόνο τοῦ Βατικανοῦ τοῦ Κλήμη Η΄, ἑνὸς Πάπα κυπριακῆς καταγωγῆς"».

ΟΧΙ ΚΥΡΙΕ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΕ ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΙΣΑΝΙΟΥ

Ἐντόνως ἀντέδρασεν ὁ Μητροπολίτης Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Παῦλος εἰς τήν ἀπόφασιν τῆς Κυβερνήσεως νά καταργήση τήν πρωτεύουσαν τοῦ Βοΐου, τήν Σιάτισταν. Εἰς ἐπιστολήν του πρός τόν Πρωθυπουργόν κ. Γ. Παπανδρέου κάμνει λόγον διά τήν «ἀφροσύνην» καί τήν «ἰδιοτέλειαν» κάποιων ἀνθρώπων καί ἐπισημαίνει:

« "Μέχρι σήμερα καὶ γιὰ ἑκατοντάδες ἐτῶν ἡ Σιάτιστα ἦταν ἡ πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Βοΐου καὶ οὐδεὶς τὸ ἀμφισβήτησε. Οὐδεὶς φανταζόταν μιὰ τέτοια ἐξέλιξη, οὔτε οἱ ἴδιοι οἱ παράγοντες, οὔτε καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Νεαπόλεως". Καὶ συνεχίζει:

Διχασμὸς

"Ἡ ὀδύνη μου εἶναι τεράστια ὄχι γιατί ἄλλαξε ἡ πρωτεύουσα τοῦ δήμου, ἀλλὰ γιατί οἱ ἄφρονες, ποὺ ἀποφάσισαν ἔσπειραν πλέον τὸν διχασμὸ μέσα σὲ μιὰ τόσο μικρὴ κοινωνία.

Ὁ διχασμὸς πλέον αὐξάνεται μὲ μορφὴ χιονοστιβάδας, γιατί τώρα μιὰ νέα ἀλλαγὴ τῆς ἀπόφασης θὰ ξεσηκώσει ἴσως καὶ ἄλλους, ποὺ τοὺς ἦλθε ὡς ἀνέλπιστο δῶρο"».

Τήν ἐπιστολήν ἐπαρουσίασεν ἡ τοπική ἐφημερίς «Κοινωνία», ἡ ὁποία ἐπεσήμανε μεταξύ ἄλλων καί τά ἑξῆς:

«Στὸ ἀντεπιχείρημα ποὺ προτάσσεται ὑπὲρ τοῦ σχεδιασμοῦ καὶ ποὺ ὑποστηρίζει ὅτι ἡ Νεάπολη βρίσκεται στὸ κέντρο ὅλου τοῦ δήμου, ὁ μητροπολίτης Σισανίου καὶ Σιατίστης ἀπαντᾶ ὅτι "δὲν εὐσταθεῖ γιατί πραγματικὸ κέντρο εἶναι τὸ Τσοτύλι".

Προκειμένου νὰ μὴ ὀξυνθοῦν περαιτέρω τὰ πνεύματα, ὁ μητροπολίτης προτείνει ὡς "μόνη λύση ἰσορροπίας στὴν ἀνισορροπία ποὺ δημιουργήθηκε νὰ παραμείνει ὁ Δῆμος Σιάτιστας αὐτόνομος καὶ νὰ δημιουργηθεῖ ὁ Δῆμος Βοΐου μὲ ἕδρα τὴ Νεάπολη".

Ὑπενθυμίζεται ὅτι ἡ Σιάτιστα διαθέτει περίπου 28 κληροδοτήματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ Μέγαρο Μαξίμου, τὸ ὁποῖο ἀνῆκε στὸν Δημήτριο Μάξιμο καὶ τὴ σύζυγό του Εἰρήνη Μανούση, ἀπόγονο ἀρχοντικῆς οἰκογένειας τῆς Σιάτιστας.

Στὸ πλαίσιο αὐτὸ ἐκπρόσωποι τῆς περιοχῆς ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ "ἔνοικος" τοῦ Μαξίμου θὰ πρέπει νὰ εἶναι ὁ πρῶτος, ποὺ θὰ σταθεῖ μὲ κατανόηση στὸ θέμα προκρίνοντας μιὰ δίκαιη λύση».

Ἀγρυπνεῖ τό Ἅγιον Ὄρος διά τήν ἐπιβολήν τοῦ «666» μέ τό νέον φορολογικόν νομοσχέδιον

Ἀγρυπνεῖ τὸ Ἅγιον Ὄρος σχετικὰ μὲ τὶς μεθοδεύσεις τῆς Κυβέρνησης νὰ ἐπιβάλλει «μοναδικὸ κωδικὸ πελάτη» μὲ κωδικοποίηση ΕΑΝ-13, ποὺ περιλαμβάνει τοὺς τρεῖς χαρακτῆρες (start – stop patterns) 6-6-6. Ἡ προώθηση τοῦ «μοναδικοῦ κωδικοῦ πελάτη» πραγματοποιεῖται στὰ πλαίσια τοῦ νέου φορολογικοῦ νόμου, γιὰ τὴν ἠλεκτρονικὴ ὑποβολὴ μίας ἀποδείξεως, χωρὶς νὰ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ διαρρεύσει πρὸς τρίτους.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ὁσίου Γρηγορίου, σὲ ἀνακοίνωσή της, ἐπισημαίνει ὅτι ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ μοναδικοῦ κωδικοῦ πελάτη μὲ κωδικοποίηση ΕΑΝ-13, ποὺ φέρει τὸν 6-6-6 καὶ παραπέμπει στὸν δυσώνυμο ἀριθμὸ τῆς Ἀποκαλύψεως προσβάλλει τὰ εὐαίσθητα θρησκευτικὰ δεδομένα τῶν ἑλλήνων πολιτῶν. Καλεῖ δὲ τὴν Κυβέρνηση νὰ ἀντικαταστήσει τὸ πρότυπο τοῦ ΕΑΝ-13 μὲ ἕνα ἄλλο, ποὺ δὲν περιέχει τὸν ἐπίμαχο ἀριθμὸ 6-6-6, δεδομένου μάλιστα ὅτι οἱ σαρωτὲς μποροῦν νὰ διαβάσουν ὅλους τοὺς τύπους γραμμωτῶν κωδίκων.

Ἡ πλήρης ἀνακοίνωση τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ὁ νέος φορολογικὸς νόμος, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀναρτηθεῖ στὴν ἱστοσελίδα τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν γιὰ δημόσια διαβούλευση, προτείνει τρόπους ἠλεκτρονικῆς ὑποβολῆς ἀποδείξεων ἀπὸ ἐπιχειρήσεις καὶ πολίτες, προκειμένου νὰ ἀντιμετωπιστεῖ ἡ φοροδιαφυγή.

Γιὰ τὴν ὑλοποίηση τῆς ἠλεκτρονικῆς ὑποβολῆς τῶν ἀποδείξεων προτείνονται "πέντε παράλληλες καὶ συντονισμένες δράσεις". Ἡ δεύτερη ἀπὸ αὐτὲς ἀφορᾶ τὴν "δυνατότητα συσχέτισης τῆς συναλλαγῆς μὲ τὸν ΑΦΜ τοῦ πελάτη γιὰ λόγους προστασίας τῆς ἰδιωτικότητας τῆς συναλλαγῆς", δηλαδὴ γιὰ νὰ πραγματοποιεῖται ἡ ἠλεκτρονικὴ ὑποβολὴ μιᾶς ἀποδείξεως ἀπὸ ταμειακὴ μηχανὴ χωρὶς νὰ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ διαρρεύσει πρὸς τρίτους. Προτείνεται γι' αὐτὸ "ἡ εἰσαγωγὴ ἑνὸς μοναδικοῦ κωδικοῦ πελάτη... Ὁ κωδικὸς αὐτὸς ἀριθμὸς θὰ μπορεῖ νὰ τυπωθεῖ σὲ μορφὴ γραμμωτοῦ κωδικοῦ καὶ νὰ πλαστικοποιεῖται ἀπὸ τὸν πελάτη... Ἡ κωδικοποίηση θὰ ἀκολουθεῖ τὸ πρότυπο ΕΑΝ-13...Προαιρετικὰ οἱ ταμειακὲς μηχανὲς θὰ μποροῦν νὰ δεχθοῦν τὸν κωδικό τοῦ φορολογουμένου καὶ μέσω πληκτρολόγησής του".

Ἡ ρύθμιση αὐτὴ τοῦ νομοσχεδίου, ποὺ προβλέπει τὴν εἰσαγωγὴ "μοναδικοῦ κωδικοῦ πελάτη" μὲ κωδικοποίηση ΕΑΝ-13, προσβάλλει εὐαίσθητα θρησκευτικὰ δεδομένα τῶν ἑλλήνων πολιτῶν, διότι ἡ κωδικοποίηση αὐτὴ περιλαμβάνει τοὺς τρεῖς χαρακτῆρες (start-stop patterns) 6-6-6, ποὺ παραπέμπουν στὸν δυσώνυμο ἀριθμὸ τῆς Ἀποκαλύψεως. Οἱ σαρωτές (scanners) τῶν καταστημάτων ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ διαβάζουν ὅλους τούς τύπους γραμμωτῶν κωδικῶν, ἑπομένως δὲν ἦταν ἀναγκαία ἡ χρήση τοῦ συγκεκριμένου προτύπου ΕΑΝ-13.

Ἐὰν ἡ πρόταση τοῦ νομοσχεδίου ἔγινε χωρὶς πρόθεση νὰ προσβληθεῖ ἡ θρησκευτικὴ συνείδηση τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων, εἶναι ἁπλὴ καὶ ἀπόλυτα ἀπαραίτητη ἡ ἀντικατάσταση τοῦ προτύπου ΕΑΝ-13 μὲ ἕνα ἄλλο πρότυπο, ποὺ δὲν περιέχει τοὺς ἐπίμαχους χαρακτῆρες 6-6-6. Ἡ τυχὸν ἐπιμονὴ στὴ χρήση τοῦ ΕΑΝ-13 θὰ προσβάλει θρησκευτικὲς εὐαισθησίες καὶ θὰ πυροδοτήσει δικαιολογημένες ἀντιδράσεις, ἐπειδὴ ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία ἔχει πολλὲς φορὲς ὑποσχεθεῖ ὅτι δὲν θὰ συμπεριλάβει σύμβολα καὶ ἀριθμούς, ποὺ προκαλοῦν τὴ θρησκευτικὴ πίστη τῶν πολιτῶν. Ἄλλωστε στὴν παροῦσα δεινὴ περίσταση, ποὺ διέρχεται ὁ Ἑλληνικὸς λαός, εἶναι περιττὸς ἕνας ἐπιπλέον διχασμὸς μεταξὺ τῶν πολιτῶν, καὶ μάλιστα μὲ εὐθύνη τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὑπουργείου.

α.κ.

ΑΙ ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ὁποῖοι νομιμοποιοῦνται καὶ φέρουν καὶ τὰς οἰκογενείας των εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὁ Παπισμὸς δεκαπλασίασε τὴν δύναμίν του. Ἤδη οἱ ἐκπρόσωποί του ζητοῦν ἀπὸ τὸ Κράτος πολὺ παλαιοὺς Παπικοὺς Ναούς, οἱ ὁποῖοι ἔχουν σήμερον Μουσειακὸν χαρακτῆρα ἢ εἶναι ἀποθῆκαι. Ζητοῦν, ὅμως, καὶ ἐγκαταλελειμμένας Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας, διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν λατρευτικῶν των ἀναγκῶν, τονίζοντες ὅτι οἱ Παπικοὶ παρέχουν ἰδικούς τους Ναοὺς εἰς Ὀρθοδόξους διὰ τοὺς ἰδίους σκοπούς. Εἰς δὲ τὰ ἔγγραφα πρὸς τὴν Πολιτείαν ἐπισημαίνουν ὅτι ἡ παραχώρησις τῶν Ὀρθοδόξων Ναῶν πρέπει νὰ γίνεται εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ἔχει οὐδεμίαν στρατηγικὴν διὰ τὴν ἀνάπτυξιν ποιμαντικῆς εἰς τὸν χῶρον τῶν νομιμοποιημένων μεταναστῶν. Μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀφήνῃ ἐλεύθερον τὸ πεδίον διὰ τοὺς Παπικοὺς ἀλλὰ καὶ τοὺς Προτεστάντας, οἱ ὁποῖοι, ἂν καὶ ἐμφανίζωνται πολυδιασπασμένοι, παρουσιάζουν μεγάλην δραστηριότητα διὰ τὴν προσέλκυσιν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν εἰς τὰς τάξεις των.

3ον) Ἀπὸ τὸν τοπικὸν τύπον τῆς Κερκύρας ἐπληροφορήθημεν ὅτι οἱ Χιλιασταὶ ὀργανώνουν συνέδριον εἰς τὴν νῆσον μὲ θέμα τὴν μὴ ἀπώλειαν τῆς πνευματικότητός των. Τί ἀνάλογον πράττουν πολλοὶ Μητροπολῖται ἀλλὰ καὶ ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία ὡς ἑνιαῖος φορεύς; Ἀποφεύγουν νὰ ὁμιλήσουν διὰ τοιαῦτα ζητήματα. Καὶ ὄχι μόνον αὐτό. Ἐμφανίζονται ὡς εἰσηγηταὶ τῆς καταργήσεως τοῦ ὁμολογιακοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν. Διαστρεβλώνουν τὸν Εὐαγγελικὸν καὶ Πατερικὸν Λόγον, διὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Μεταβάλλουν τὰς Θείας Ἀκολουθίας καὶ τὰ μυστήρια εἰς φολκλορικὸν θέαμα, διὰ νὰ μὴ δείξουν ὅτι εἶναι ὀπισθοδρομικοί. Ἐργάζονται ἀόκνως ὑπὲρ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς ἐκκοσμικεύσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ζητοῦν τὴν συντόμευσιν τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων, τὴν μετάφρασιν τῶν Ἱερῶν Κειμένων καὶ τὴν ἀπόδοσίν των εἰς τὴν δημοτικὴν γλῶσσαν. Βάλλουν ἐναντίον τῶν Κληρικῶν, οἱ ὁποῖοι τελοῦν συχνὰ Ἱερὰς Ἀγρυπνίας ἢ τελοῦν Θείας Λειτουργίας εἰς τὰ ἐξωκκλήσια τῆς περιοχῆς των ἢ τελοῦν καθημερινῶς Θείας Λειτουργίας εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναούς, εἰς τοὺς ὁποίους εἶναι ἐφημέριοι. Ἀγωνίζονται διὰ τὴν νόθευσιν τῶν μυστηρίων καὶ τῆς Πίστεως. Κατασκευάζουν ἰδικάς των εὐχάς. Κτυποῦν τὴν κατάνυξιν, τὴν ἀσκητικὴν καὶ τὴν Ἀλήθειαν τῆς Ὀρθοδοξίας. Συμπεριφέρονται ὡς Ἀνώτεροι Δημόσιοι Ὑπάλληλοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν λησμονήσει τὴν Σωτηριολογικὴν Ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τὴν ἀποστολήν των ὡς Διαδόχων τῶν Ἀποστόλων. Ἐνῶ μὲ τὴν στάσιν των ἔναντι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τοῦ Παπισμοῦ σπείρουν τὴν σύγχυσιν εἰς τὸν ἀμύητον περὶ τὰ δογματικὰ Ὀρθόδοξον Χριστιανὸν καὶ δὲν δύναται πλέον νὰ διακρίνῃ τὴν Ἀλήθειαν τῆς Πίστεως ἀπὸ τὸ Σκότος.

Ἐὰν ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία ἐπιμένῃ νὰ πορεύεται, ὅπως καὶ σήμερον, φοβούμεθα ὅτι αἱ αἱρέσεις θὰ ἁλώσουν τὴν Ὀρθόδοξον Ἑλλάδα. Ἀπαιτεῖται χάραξις στρατηγικῆς ὑπὸ τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας πρὸς ὄφελος τῆς Ὀρθοδ. Ἐκκλησίας καὶ ἔντονος ἀποδοκιμασία τῶν Μητροπολιτῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκονται εἰς εὐθεῖαν ἀντίθεσιν μὲ τὴν πνευματικότητα, τὴν κατάνυξιν καὶ τὴν Ἀλήθειαν τῆς Ὀρθοδοξίας.